**CZU: 343.543:004.73:343(478)(094.4)** **https://doi.org/10.59295/sum3(193)2026_12**

# OBIECTUL JURIDIC SPECIAL AL INFRACȚIUNILOR PREVĂZUTE LA ART. 220[1] COD PENAL – ÎNDEMNUL, DETERMINAREA SAU ÎNLESNIREA LA PRESTAREA SERVICIILOR SEXUALE ONLINE

***Dan FURCULIȚA,***
*Universitatea de Stat din Moldova*

Pentru a încadra juridic corect o faptă socialmente periculoasă și pentru a determina valoarea socială ce a fost vătămată sau periclitată, este esențială stabilirea obiectului juridic. Obiectul juridic, sau în alți termeni, obiectul propriu-zis al infracțiunii, este constituit din valoarea socială și relațiile sociale aferente acesteia, care sunt ocrotite de legea penală și împotriva cărora se îndreaptă acțiunea sau inacțiunea infracțională. Scopul prezentului studiu constă în stabilirea și descrierea obiectului juridic special al infracțiunilor prevăzute la art. 220[1] Cod penal al Republicii Moldova. Obiectul juridic special al infracțiunilor prevăzute la art. 220[1] Cod penal îl formează, în esență, relațiile sociale cu privire la moralitatea publică, concepută ca o interdicție care la rândul său exclude orice formă de contribuție la prestarea, de către o altă persoană, a serviciilor sexuale online.

***Cuvinte-cheie:*** *obiectul juridic, obiectul juridic special, relații sociale, servicii sexuale online, îndemn, determinare, înlesnire, Cod penal.*

## THE SPECIAL LEGAL OBJECT OF THE OFFENCES PROVIDED FOR IN ARTICLE 220[1] OF THE CRIMINAL CODE – INCITEMENT, INDUCEMENT OR FACILITATION OF ONLINE SEXUAL SERVICES

In order to correctly legally classify a socially dangerous act and to determine the social value that has been harmed or endangered, it is essential to establish the legal object. The legal object, in other words, the very object of the offence, consists of the social value and the social relations related thereto, which are protected by criminal law and against which the criminal action or omission is directed. The purpose of this study is to identify and describe the special legal object of the offences provided for in Article 220[1] of the Criminal Code of the Republic of Moldova. The special legal object of these offences essentially consists in social relations concerning public morality, conceived as a protected value that excludes any form of contribution to the provision, by another person, of online sexual services.

***Keywords:*** *legal object, special legal object, social relations, online sexual services, incitement, inducement, facilitation, Criminal Code.*

### Introducere

Regulile de conduită, prescriind ceea ce trebuie să facem și ceea ce nu trebuie să facem, implicit, impun o limită a bunului plac, libertății de acțiune și reacțiune [9, p. 12].

Prin însăși natura sa, fapta infracțională interferează cu valori sociale protejate de legea penală, fie prin vătămarea lor directă, fie prin periclitarea relațiilor sociale corespunzătoare. Din acest considerent, analiza valorilor sociale și a relațiilor sociale din perspectiva protecției lor prin prisma normelor dreptului penal, constituie un punct de plecare indispensabil în studierea obiectului infracțiunii. Totuși, această etapă nu este suficientă în sine, fiind necesară și identificarea concretă a conținutului valorilor și relațiilor sociale cărora li se aduce atingere, care, din punct de vedere teoretico-științific, reprezintă o importanță deosebită.

Raportând aceste considerente la infracțiunile prevăzute de art. 220[1] din Codul penal al Republicii Moldova (în continuare – CP RM), care incriminează îndemnul, determinarea sau înlesnirea la prestarea serviciilor sexuale online, constatăm că o asemenea abordare este esențială, întrucât permite identificarea exactă a valorii sociale ocrotite și relațiile sociale puse în pericol prin cele trei variante-tip de infracțiuni și două variante agravante de infracțiuni prevăzute în norma de incriminare.

Prin urmare, prezentul studiu urmărește să contribuie la delimitarea, identificarea și descrierea obiectului juridic special al infracțiunilor prevăzute la art. 220[1] CP RM, ca premisă indispensabilă pentru înțelegerea corectă a conținutului normei și a rațiunii incriminării acesteia.

**Rezultate obținute și discuții**

Sub aspect structural, componența de infracțiune este compusă din patru elemente sau, cu alte cuvinte, din patru grupuri de semne, şi anume: obiectul, latura obiectivă, subiectul şi latura subiectivă. Primele două grupe de semne se numesc obiective, celelalte două – subiective. La cele obiective se referă semnele ce caracterizează obiectul infracțiunii şi manifestarea lui exterioară, care reflectă latura obiectivă a infracțiunii, iar la cele subiective – semnele ce caracterizează particularitățile persoanei care a săvârşit infracțiunea [12, p. 120].

Luând în considerare cadrul de desfășurare, împotriva cui este îndreptată și cauzele care o determină, infracțiunea este direcționată contra celor mai de seamă valori ale societății, apreciate ca atare în raport cu etapa concretă de dezvoltare a relațiilor sociale [10, p. 174]. Prin natura sa, infracțiunile prevăzute la art. 220[1] CP RM, asemenea tuturor infracțiunilor prevăzute în Partea specială a Codului penal, se caracterizează prin existența unui obiect juridic propriu, ca element constitutiv indispensabil al structurii sale. Obiectul juridic nu este însă o categorie omogenă, ci se exprimă în mai multe obiecte, respectiv: obiectul juridic generic, obiectul juridic de subgrup și obiectul juridic special.

Dintre aceste categorii, obiectul juridic special reprezintă importanță primordială pentru acest studiu, întrucât el exprimă valoarea socială concretă protejată prin norma de incriminare și determină, în mod direct, scopul incriminării.

Înainte de a trece la descrierea *in concreto* a conținutului obiectului juridic special al infracțiunilor examinate, este necesară abordarea succesivă *in universum* a noțiunii de obiect juridic a infracțiunii, stabilirea și enumerarea *sticto sensu* a obiectului juridic generic și a obiectului juridic de subgrup al infracțiunilor în referință, întrucât doar prin această construcție graduală poate fi determinat cu exactitate obiectul juridic special și conținutul său normativ.

Prin obiect juridic sau obiectul propriu-zis al infracțiunii înțelegem valoarea socială împotriva căreia se îndreaptă acțiunea sau omisiunea incriminată și relațiile sociale corespunzătoare acesteia. Denumirea de obiect juridic decurge din faptul că este rezultatul evaluării politicii penale sub raportul importanței și al necesității apărării juridico-penale a valorii sociale și a relațiilor corespunzătoare acesteia [3, p.150].

Astfel, obiectul juridic generic, fiind denumit și obiectul juridic (de grup) al infracțiunilor prevăzute de art. 220[1] CP RM, este format din relațiile sociale cu privire la sănătatea publică și conviețuirea socială. Subliniem că obiectul juridic generic al infracțiunii desemnează un ansamblu de valori sociale de aceeași natură, precum și relațiile sociale constituite în jurul acestora. Din această perspectivă, sănătatea publică și conviețuirea socială constituie obiectul juridic generic comun infracțiunilor prevăzute în Capitolul VIII al Părții speciale – CP RM.

În continuare, urmează a fi determinat obiectul juridic de subgrup al infracțiunilor prevăzute de art. 220[1] CP RM. Cu titlu prealabil, se impune a sublinia că normele cuprinse în Capitolul VIII al Parții speciale a CP RM, sunt compuse din două relații sociale – sănătatea publica și conviețuirea socială. În acest context, devine evident că infracțiunile analizate (art. 220[1] CP RM) aduc atingere, în mod nemijlocit, relațiilor de conviețuire socială.

În acest context, se impune a evidenția faptul că includerea infracțiunii examinate în prezentul studiu, precum și a infracțiunii de proxenetism (art. 220 CP RM), în cadrul Capitolul VIII al Părții speciale a CP RM, poate genera, la prima vedere, anumite neclarități, având în vedere că sănătatea publică și conviețuirea socială sunt, *a priori,* valori sociale distincte. Cu toate acestea, ele nu se află într-un raport de excludere reciprocă, ci constituie elemente ale aceluiași ansamblu de relații sociale interdependente și indispensabile pentru desfășurarea normală și sănătoasă a vieții în societate.

În doctrină, această unitate funcțională a condus la identificarea, în cadrul obiectului juridic generic, a unui obiect juridic de subgrup, reprezentat de relațiile privind conviețuirea socială. Prin urmare, infracțiunile care aduc atingere acestor valori sunt analizate și examinate de autori în literatura de specialitate, ca o categorie autonomă, având un conținut specific, deși rămân integrate în sistemul general de protecție penală.

Astfel, noțiunea de conviețuire socială are, pe de o parte, un sens mai larg, potrivit căruia cele mai multe relații sociale sunt, în fond, relații de conviețuire socială, relații de viețuire a unor oameni împreună cu alți oameni. În acest sens, și în cazul infracțiunilor contra persoanei se încalcă unele relații de conviețuire socială, după cum se încalcă asemenea relații și în cazul infracțiunilor contra patrimoniului. Mai mult, prin orice infracțiune se aduce atingere relațiilor sociale, deoarece orice infracțiune tulbură relațiile sociale, adică relațiile de conviețuire dintre oameni, relațiile de conviețuire socială [4, p. 1077].

Prin „conviețuire socială" în sens mai restrâns, înțelegem ansamblul relațiilor interumane care se desfășoară într-un cadru social caracterizat prin contacte directe, apropiate și frecvente între membrii societății. Relațiile respective presupun respectarea unor reguli de comportament, fundamentate pe bunacuviință, respectul reciproc și a normelor de moralitate publică. Totodată, conviețuirea socială mai implică o atitudine responsabilă față de valorile comune ale societății, inclusiv față de patrimoniul natural și cultural.[1]

În ceea ce privește obiectul juridic special al infracțiunilor prevăzute la art. 220[1] CP RM, se impune*, ab initio*, constatarea faptului că în doctrina penală autohtonă există în prezent un număr foarte redus de studii sau lucrări consacrate exclusiv infracțiunii date. În aceste condiții, pentru a asigura rigoarea analizei și scopul demersului științific, examinarea obiectului juridic special va fi realizată și prin raportarea la literatura de specialitate referitoare la infracțiunea de proxenetism, concepută ca instituție conexă și reper teoretic important.

Astfel, în literatura de specialitate, elaborată după adoptarea noului Cod penal din anul 2002 și intrat în vigoare în 2003, în lucrarea semnată de I. Macari., nu regăsim în mod expres specificat – obiectul juridic special al infracțiunii de proxenetism, ci este utilizată sintagma de obiect al infracțiunii. În acest context, autorul apreciază că obiectul infracțiunii de proxenetism îl constituie moralitatea populației, demnitatea persoanei și normalitatea vieții sexuale [11, p. 209].

Un pas important în evoluția concepției doctrinare se regăsește în comentariul la Codul penal actual, publicat sub redacția profesorului Al. Barbăneagră, din anul 2003, unde este consacrată în mod explicit noțiunea de obiect juridic nemijlocit. Relevanța acestei abordări constă în accentuarea caracterului juridic al valorilor sociale ocrotite, întrucât obiectul juridic nemijlocit este descris de autori ca fiind constituit din relațiile sociale a căror existență și desfășurare normală sunt determinate de ocrotirea normelor de conviețuire socială [1, p. 455].

În comentariul la Codul penal din anul 2009, realizat sub egida aceluiași autor și adaptat la rigorile CtEDO, se face referire în mod expres la obiectul nemijlocit principal al infracțiunii de proxenetism, autorii indicând că acesta este reprezentat de relațiile sociale privind conviețuirea socială, bunele moravuri, a căror existență și desfășurare normală sunt condiționate de obținerea mijloacelor de existență în condiții de respect pentru normele morale și de asigurare a demnității persoanei împotriva transformării acestora în sursă de venit și de proliferare a parazitismului în sfera relațiilor sociale [2, p. 459-460]. *Stabilirea obiectului ca fiind nemijlocit „principal" decurge din faptul că protecția acestor relații sociale exprimă finalitatea centrală a incriminării.*

Sintagma de „obiect juridic special" al infracțiunii de proxenetism este utilizată în mod inovator în manualul de „Drept penal. Partea specială din anul 2005", în care autorii au fundamentat că obiectul juridic special al proxenetismului îl reprezintă relațiile sociale referitoare la moralitatea și neaservirea raporturilor sexuale [6, p. 375].

Sub aspectul moralității publice, această componentă indispensabilă obiectului juridic special va fi analizată ulterior în prezentul studiu. La moment, este necesar a descrie și examina un alt element esențial, și anume – sintagma „raporturilor sexuale", respectiv in formularea actuală a literaturii de specialitate și a legii penale – „actelor sexuale", care în ipoteza infracțiunilor prevăzute la art. 220[1] CP RM, îmbracă forma – „serviciilor sexuale online".

Astfel, dacă în cazul proxenetismului realizarea laturii obiective este condiționată de elementul central „practicării prostituției", fenomen care, potrivit ar. 89 alin. (1) Cod contravențional al Republicii Moldova (în continuare – CC RM), reprezintă *„satisfacerea dorinței sexuale a unei persoane prin orice metodă și/sau mijloace, contra plată"* [7], atunci în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 220[1] CP RM activitatea ilicita se raportează la prestarea „serviciilor sexuale online".

1. Note: noțiunea de bază preluată din materialul științifică al cărui autori sunt: Brînza S., Ulianovschi X., Stati V., Țurcanu I., Grosu V., Drept penal. Partea Specială. Volumul II Chișinău: Cartier, 2005, adaptată și perfecționată după propriul raționament.

Deși, modalitatea de manifestare diferă sub aspect factual – contact fizic direct în primul caz și virtual în cel de-al doilea – finalitatea este aceiași: satisfacerea [interesului] sexual al beneficiarului de astfel de servicii, prin intermediul unei alte persoane, alta decât făptuitorul.

În cazul infracțiunilor prevăzute la art. $220^1$ CP RM, legiuitorul a indicat în mod expres chiar în dispoziția de la alin. (1), că acțiunile de îndemn, determin sau înlesnire la practicarea serviciilor sexuale online este condiționată de „prezentarea persoanei angajate în activități sexuale explicite sau în reprezentarea organelor sexuale”.

Potrivit art. $132^2$ alin. (1) CP RM prin act sexual se înțelege acțiunea de penetrare vaginală, anală sau orală de natură sexuală cu orice parte corporală sau obiect.

Conform alin. (2) al aceluiași articol, prin acțiuni cu caracter sexual se înțelege orice alte modalități de obținere a unei satisfacții sexuale (…) [8] .

Prin sintagma „activități sexuale” urmează a fi înțelese nu doar actele sexuale, în sensul art. $132^2$ CP RM, ci și acțiunile cu caracter sexual, astfel cum sunt definite la alin. (2) art. $132^2$ CP RM. În asemenea situații, se poate atesta existența a cel puțin a două victime implicate în prestarea la astfel de servicii. Prin „activități sexuale” se are în vedere, de asemenea, automasturbarea victimei sau alte activități asemănătoare care implică prezența unei singure persoane [victime].

Referitor la cea de-a doua situație, respectiv – reprezentarea organelor sexuale ale victimei, se impune a sublinia că aceasta vizează expunerea sau afișarea vizuală a organelor sexuale, prin intermediul tehnologiilor informaționale sau al comunicațiilor electronice către beneficiar.

Așadar, în cazul infracțiunii de proxenetism, așa cum am arătat supra, însăși existența acesteia este condiționată de activitatea de „practicare a prostituției” de către o altă persoană (...), iar, la rândul său, noțiunea de „prostituție”, astfel cum este definită la art. 89 CC RM, are un caracter larg și relativ vag, fapt ce poate genera incertitudini interpretative.

În vederea depășirii acestor ambiguități și pentru o mai bună înțelegere a fenomenului, considerăm oportună recurgerea la reperele doctrinare formulate de autorii Brînză. S., Stati. S și Stratan. A., care în materialul științific „Compendiu” ediția a II – a, au statuat că prostituția se consideră fapta care întrunește următoarele condiții: 1) constă în practicarea de acte sexuale cu diferite persoane care beneficiază de serviciile prostituatei; 2) scopul practicării de acte sexuale cu astfel de persoane constă în procurarea mijloacelor de existență sau a principalelor mijloace de existență [5, p. 249].

Subliniem faptul că în mod intenționat am recurs la o analiză retrospectivă a materialelor științifice, fapt ce a permis evidențierea și evoluția modului de abordare a obiectului juridic special, care, de-a lungul timpului, a cunoscut denumiri diferite, dar a păstrat în esență același conținut și aceeași semnificație juridică.

În cele ce urmează, *per se*, vom trece nemijlocit la examinarea și descrierea obiectului *juridic special* al infracțiunilor prevăzute la art. $220^1$ CP RM și, în acest sens, stabilim că obiectul juridic special al infracțiunilor în referință îl formează relațiile sociale cu privire la moralitatea publică, care, la rândul său, este percepută sub aspectul neadmiterii contribuirii la prestarea de către o altă persoană a serviciilor sexuale online.

La modul concret, acest obiect îl constituie relațiile sociale cu privire la moralitatea publică sub aspectul neadmiterii: – îndemnului, determinării sau înlesnirii prestării de către o altă persoană a serviciilor sexuale online constând în prezentarea persoanei angajate în activități sexuale explicite sau în reprezentarea organelor sexuale, transmise ca imagini video prin intermediul tehnologiilor informaționale sau comunicațiilor electronice, în scopul obținerii directe sau indirecte a unor venituri, dacă fapta nu întrunește elementele traficului de ființe umane sau ale pornografiei infantile, [13, p.128-137] (în ipoteza infracțiunii prevăzute la alin. (1) art. $220^1$ CP RM), aceleași acțiuni soldate cu obținerea unui profit în proporții mari (în cazul infracțiunii prevăzute la alin. (3) art. $220^1$ CP RM), și, respectiv, cu soldarea unui profit în proporții deosebit de mari (în cazul infracțiunii prevăzute la alin. (4) art. $220^1$ CP RM).

Prin urmare, obiectul juridic special servește la determinarea indicilor concreți de individualizare a infracțiunilor prevăzute la art. $220^1$ CP RM în cadrul grupului de infracțiuni incluse în Capitolul VIII al Părții speciale – CP RM, în mod special celor analizate, care aduc atingere, în mod nemijlocit, relațiilor de conviețuire socială.

Așa cum am stabilit *supra*, obiectul juridic special al infracțiunilor prevăzute la art. 220/1 CP RM este perceput sub aspectul relațiilor sociale cu privire la moralitatea publica. Prin urmare, relațiile sociale cu privire la moralitatea publică reprezintă ansamblul legăturilor între indivizi, grupuri și instituții, întemeiate pe norme de conduită morală, bazate pe respectarea și protecția demnității persoanei. Aceste relații în ansamblu exprimă nivelul minim de exigență morală care este indispensabil pentru desfășurarea normală a vieții sociale și pentru prevenirea transformării persoanei într-un obiect de profit.[2]

Interpretând logic cele expuse, putem concluziona că moralitatea publică este – indispensabilă conviețuirii sociale, întrucât respectarea normelor morale general acceptate constituie o condiție esențială pentru menținerea unui climat social bazat pe echilibru și respect reciproc.

În ceea ce privește aspectul neadmiterii contribuirii la prestarea *„de către o altă persoană”* a serviciilor sexuale online, menționăm că acest element are caracter central, întrucât însăși structura obiectului juridic special al infracțiunilor prevăzute la art. 220[1] CP RM este fundamentată pe protecția moralității publice, privite sub aspectul neadmiterii (...). Această sintagmă în sine nu reprezintă o interdicție de ordin moral abstractă, ci reflectă opțiunea legiuitorului de a limita orice acțiune care ar favoriza desfășurarea prestării serviciilor sexuale online, prin instituirea limitelor juridico-penale față de transformarea expunerii sexuale explicite sau reprezentării organelor sexuale într-o activitate susceptibilă de a genera venituri, atunci când aceasta este îndemnată, determinată sau înlesnită de terți.

În acest sens, norma penală nu vizează conduita intimă a persoanei (ca atare), ci fenomenul social de stimulare și organizare a unor acțiuni cu caracter sexual, transmise ca imagini video prin intermediul tehnologiilor informaționale sau comunicațiilor electronice, susceptibile de a afecta percepția publică asupra demnității persoanei și asupra valorilor morale colective.

**Concluzii**

Obiectul juridic special al infracțiunii are rolul de a determina individualitatea unei infracțiuni concrete în cadrul unui grup de infracțiuni de același gen. Acesta desemnează valoarea socială concretă și, în mod implicit, relațiile sociale cărora li se aduce atingere prin săvârșirea faptei infracționale.

Necesitatea stabilirii obiectului juridic special derivă din imperativul de a concretiza, la cel mai riguros nivel posibil, caracterul și gradul de pericol social al conduitei incriminate, prin raportare la valorile și relațiile sociale ocrotite de legea penală.

Cercetarea efectuată demonstrează fără echivoc că infracțiunile prevăzute la art. 220[1] CP RM reprezintă noi forme și manifestări ale atentatelor la relațiile sociale cu privire la moralitatea publică, caracteristice secolului al XXI-lea. Obiectul juridic special al infracțiunilor prevăzute la art. 220[1] CP RM este format, în esență, din relațiile sociale cu privire la moralitatea publică, percepută sub aspectul neadmiterii contribuției la prestarea de către o altă persoană a serviciilor sexuale online. În acest sens, delimitarea clară a obiectului juridic special al infracțiunilor prevăzute la art. 220[1] CP RM nu are doar o semnificație teoretica, ci și una practică, întrucât permite identificarea concretă a atentatului penal și, în consecință, a calificării juridico-penale corecte.

**Bibliografie:**

1. BARBĂNEAGRĂ, A., *Codul penal al Republicii Moldova.* Comentariu. Ed. Tipografia Centrală, Chișinău, 2003. p. 455. ISBN 9975-61-291-1.
2. BARBĂNEAGRĂ, A., et al. *Codul penal al Republicii Moldova.* Comentariu. (Adnotat cu jurisprudența CEDO și a instanțelor naționale), Chișinău: Sarmis, 2009. p. 459-460. ISBN 978-9975-105-20-0.
3. BOTNARU, S., GRAMA, M., ȘAVGA , A., GROSU, V., *Drept penal*. Partea general. Volumul I. – Chișinău: Tipografia centrală, 2006, p.150. IBSN 978-9975-79-408-4.
4. BRÎNZA, S., STATI, V., *Tratat de drept penal.* Partea Specială. Vol. I. Ed. Tipografia Centrală, Chișinău, 2015. p. 1077. ISBN 978-9975-53-469-7.

2. Noțiunea de moralitate publică este utilizată în prezentul articol ca o sinteză proprie, rezultată din analiza coroborată a materialelor științifice enunțate în prezentul studiu și altor texte relevante. Aceasta nu reprezintă o preluare ad litteram, ci o transpunere conceptuală a elementelor identificate în ansamblul surselor citate.

5. BRÎNZA, S., STATI, V., STRATAN, A., *Drept penal*. Partea Specială. Compendiu, ediția a II–a. Chișinău: 2025. 249 p. IBSN 978-5-88554-470-2.
6. BRÎNZA, S., ULIANOVSCHI, X., STATI, V., ȚURCANU, I., GROSU, V., *Drept penal.* Partea Specială. Volumul II Chișinău: Cartier, 2005. p. 375. IBSN 9975-79-324-X.
7. Codul Contravențional al Republicii Moldova nr. 218 din 24.10.2008, în vigoare din 03.03.2009. În *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*, 16.01.2009, nr. 3-6.
8. Codul Penal al Republicii Moldova. Nr.985-XV din 18.04.2002, în vigoare din 12.06.2003. În: *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*, 13.09.2002, nr.128-129/1012.
9. DONGOROZ, V. *Drept penal* – București, 2000, reeditarea din 1939.
10. GRAMA, M., BOTNARU, S., ȘAVGA, A., GROSU, V., *Drept penal*. Partea general. Volumul I. – Chișinău: Tipografia centrală, 2012, p. 174. IBSN 978-9975-53-080-4.
11. MACARI, I., *Dreptul penal al Republicii Moldova*. Partea specială. Chișinău: CE USM, 2003. p. 209. IBSN 9975-70-247-3.
12. PELIN, V., CHIRIŢA, V. Noţiunea şi importanţa componenţei de infracţiune. Corelaţia acesteia cu calificarea infracţiunii. În: *Бизнес право,* 2007, nr.11, p. 120.
13. STATI, V., FURCULIȚA, D., GUZUN, V. Streaming-ul online, ca expresie a sexualității digitale, în vizorul legii penale a Republicii Moldova În: *Studia Universitatis. Seria ,,Ştiinţe sociale”*. 2023. Nr. 8 (168), p. 128-137. ISSN 1814-3199.

**Date despre autor:**
***Dan FURCULIȚA*,** doctorand, Școala Doctorală Științe Juridice și Economice, Universitatea de Stat din Moldova.
**ORCID:** 0009-0004-2928-5705
**E-mail:** dan.furculita99@gmail.com

*Prezentat: 16.02.2026*
*Recenzat: 01.03.2026*
*Acceptat spre publicare: 20.05.2026*